

DVŮR V NOCI

Zavřena jsou dvoje vrata,
k východu i k západu.
V zenitu je luna vznatá,
plamen pokladů.

Zhasly hvězdy mlčenlivé
nad útěchou, nad vinou.
Sám a sám jsi, lunny díve,
nad Jobem se střepinou.

Zavřeny jsou vchody oba,
ani hvězdy nesmějí
nad smetiště, lože Joba,
záhon nadějí.

Nahoře jen luna žhavá,
na' hnoji mha navatá.
Mha nad Jobem, bílá kráva
s rohy ze zlata.

KOZY

Sudičky kozy, sivé, krabaté,
když váben podzimem vycházím ze dvora,
z mlh útrov osud můj zakletý hádáte
cesty mé... Závora, touha a závora!

U dveří čekáte, když vycházím z domu,
vstříc září měsíce jedna z vás vykročí.
Ach, šije ryšavé, rámě dcer z Edomu
a loket zdvižený do varu vrkočí!

Je ticho na dvoře, sníh je na zápraží,
je luna v oblaku, jsou hvězdy zastřené.
Od zdíva bledého stínem se odráží
posvátnost plachá rohů a vemene.

Co, hlavy svěšené, přitisklé na zdíva,
když bdíte u prahu, v kameni slýcháte,
proč pálí pohledu bludička zářivá
v hlav vaší sieře strmé a klikaté?

Koz trojí stín před rozedněním čeká,
tma rohů sklání se a klene,
nad sněhem tme v bezelstnosti mléka
trnitá čern vemene.

VEČER V LISTOPADU

Červánky zahrad noci nach
na dušičkových pastvinách.

V zčernalých růžích jetele
nad rohy stád žhnou andělé.

Naděje mraku schoulená
si na krvavá kolena

stahuje zlaté závoje
dosaženého pokoje.

Průčelí bílé s jabloni:
hle, svatý Martin na koni,
když k žebráku se nakloní.

Kmen, rámě svatého Martina
halenu teplou roztíná:

kouř z komína.

LISTOPAD I

Listopad toulá se krajinou.
ryšavý koník s bílou lysinou

k rybníkům lehá za chlumu.
hřiva rákosí zašumí.

Vysoko nad lesy se vzpíná.
třpytí se sněžná lysisina.

Chodívá lačný po kraji.
je doma. doma ho neznají.

Do vrat a dveří dívá se.
poznává smutky po hlase

těch, kteří těžce a potají
snad jenom ze spánku vzdychají

k ránu. když luna zaniká,
jasná jezdčyně koníka.

V SAMOTÁCH

Poslední krůpěje rosy vypilo spadané listí.
V podrostu šumot a tikot, smlouvá se potají,
klepe to v přítmí, v poletu svistí.
Ptáci si betlém chystají.

Kříží se světla a stíny
v okna a klenby oblouky lomí, z
bran svítí kaliny a jeřabiny.
Chystají betlém ptáci a stromy.

V balvany vlhké dálka je naváta
v zákoutí stezek, pasek okraji.
Veliká u jeslí zvířata
kamení, dýchají, dýchají...

VZPOMÍNKA

Sníh padal, plachým k pokoji
a mocným k pokoře.
Slétli se vrabci do chvoji
a chrastí na dvoře.

Drobounké vtiskli šlépěje
když na sních sedali –
sníh, oblak naděje
na mrazu úskalí.

To bylo v sněhu mnoho hvězd
a lidská stopa jediná.
Zářily květy ptačích cest,
zmizela dědina.

Jediná stopa dítěte
jak větev povadlá,
vtiskla se v běli zakleté,
v tání se propadla.

ADVENT VE STARÉ ŘÍŠI

Na prvním sněhu
otiskly stopy
poslední husy.

S bílého břehu
haluze klopí
poslední strom rusý.

Západ se zarděl
v plašší a plašší
tváři děsu.

Adventu anděl
v soumrak odnáší
hrozny lesů.

JOB V ZIMĚ

Listí už nepadá,
holé jsou stromy,
veliká zahrada
rukama lomí.

Závoji závějí
zbělely skály.
Třesu se. Nehřejí
vředy, jen pálí.

Sníh. Roucho naděje
pro mdlé a chudé.
Nahotu oděje.
tepleji bude?

Dvůr temný v pokoře
dýchat se bojí.
Bilo je na dvoře.
Stopy jdou k *hnoji*.

Pápěrky padají
jemně, tak jemně.
Po nebes okraji stopy
jdou **ke mně**.

ZIMNÍ ZÁPAD

Oblak si vlasy rozplétá,
chouli se, bílá stařena.

Ztrácí se světlo ze světa,
stínovím zsinala stěna:

z tmové koruny rozkvétá
hlava a šíje zlomená.
Západu freska staletá,
obraz a setřená věta,
dukáty vrahova věna,
odřená proseb kolena.

Do hrobu dlouhá halena,
černá a rudá Pieta.

POSLEDNÍ LISTÍ

Poslední listí v stromu vrcholu
z úsvitu vábí ohně plápoem,
tři hvězdy jsou to, nebo lundy lem,
pták na větvi, v snách kohout na věži,
lastura zakletého pobřeží,
sluj, lampa bílých betlémů -

útulek tichu našemu.

Paprskem probodená dálava
z cest rozvětvení touhy svolává,
na prázdných větvích rosné krůpěje,
na černých stezkách nahé naděje.

